

עיני החוק
הכנופיה נתונה לעיבוד מת-
מיד מצד המשטרה. שני בלי-
שנים מצלמים את נינו, הנוהג בגיפ גנוב. הם מבחינים
בדמות חדשה — רחל העולה לגיפ. כך הסתבכה רחל
בעיני הברחה, הפכה שלא ברצונה לחשודה בעיני החוק.

טיפור "מלשיין" קוראים אנשי הכנופיה לעבר חברים. אתה
מסרת עלינו במשטרה? הנחקר מנסה להתגונן ולהכ-
ישי, זוכה בטיפור יסודי חברייה, מוכה מכות נאמנות. בתמונה, ה-
לקוחה מסצינה שבסרט, נראית ידו של נינו, כשהוא סוטר למלשיין.
פני המוכה, המשחק בסרט תפקיד קטן, דומים לפניו של מרלון ברנדו.

היכרות בדירה צפופה יושבים אנשי חבורת המבריחים,
חוק פנים יוצא אליה משתייך נינו, משחקים בקלפים. נינו מציג
ת רחל. בעינים נוצצות עוקבת הנערה אחרי הכסף המתגלגל. הדירה
ושמשת להבורה גם מקום מיפגש לתכנון עסקיהם. חבריו של נינו
וררו את חשדה הראשון של רחל אך נינו מרגיע אותה שהכל בסדר.

בריוחה
ארנון, הגבר המבוגר והשקול, ה-
ממלא בתחילה תפקיד קטן, מתגלה
בסוף הסרט כקצין משטרה. הוא מנסה להחזיר את רחל
למוטב, להרחיקה מנינו. רחל פוחדת ממנו, מנסה לברוח.

ההתפכחות
במעילו של נינו חגכה
רחל כרטיסי נסיעה ודדי
כונן מבינה שרומתה עליידי נינו. היא פונה אל ארנון,
בו הספיקה להתאהב ביתיטם. היא חוזרת הביתה (למטה).

הישראלים במאמצי לייצר ללא עזרה סרם ישראלי מקומי

ד מול רבים

יבואו שבועות של מתיחות, עד להצגת הבכורה.

לטיב הסרט יש רק שופט אחד: הקהל. אם הסרט טוב, הוא קונה כרטיסים. אם הוא גרוע, הקופה ריקה. יש רק מפקיד אחד שייצר בארץ יותר משרט-עלילה אחת, וזה אני. כולם עשו סרט אחד וברחו. אני לא בורח. אנחנו גייצר סרטים ישראלים אפיי-לו אם נצטרך למכור את המכנסים.

כשהייתי תינוק וניסיתי ללכת, נפלת. נפלתי כמה פעמים. אבל זה לא אומר שלא למדתי ללכת. עם הקולנוע זה בדיוק אותו הדבר: אם לא ננסה ללכת, תמיד יובילו אותנו בעגלה. ולנסוע בעגלה כל החיים זה לא נעים.

עתונאי אחד שאל אותי מה יש בסרט שלי שאין בסרט אנגלי, למשל. אמרתי לו שהסרט הוא עברי, מדבר עברית ונעשה כולו בארץ, כולל העיבוד הטכני הסופי. כל השחקנים הם שלנו והסיפור הוא עלינו. אם הסרט באמת יהיה ישראלי, את זה יוכל לקבוע רק הקהל. אחרי שיראה.

כחורה יוצאת העירה

אנחנו פועלים, לא גואמים. לא אמרתי לאיש שאני עושה סרט לפני שגמרתי אותו. עכשיו, כשהוא גמור, אני יכול לדבר. ישבתי לפני כמה ימים ועברתי שוב על הקטעים הגמורים, ראיתי שזה משהו.

ראיתי כחורה צעירה מהמושב עוזבת את הבית. צעירה הבטוחה שהיא יודעת את הכל הולכת לחפש את המול. היא הולכת העירה. אורות, ריקודים, בגדים יפים, חיים קלים. זה מה שהיא מחפשת. היא יפה, והיא יודעת שהיא יפה. היא בטוחה שזה ימים כל גבר שיראה אותה. עקבתי אחרי רחל התמימה. ראיתי אותה גומרת את הכסף שלה. ראיתי שאין לה בית, אוכל, כלום. ברגע זה היא שוגשת בחור — נינו. יש מאות כמוהו ברחוב. הוא מושך ומפתה אותה. הוא קושר איתה אליו ומבטיח לה את כל העולם במתנה.

הכחורה הצעירה מסתבכת בעסקיו של הצעיר, גרה בביתו, הופכת שותפה לעבירה. גרמה שעוד רגע היא אבודה. ואו מיפיע עוד גבר. שמו ארנון. ארנון איננו מדבר הרבה. הוא שקט. ארנון מבין מה הענינים ומנסה להציל אותה. רחל לועגת לו ובורחת ממנו. בינתיים ממשיך נינו בעסקיו. תמונות אחרות מראות את מה שנעשה בין חברי הכנופיה שלו. אנחנו עוקבים אחרי העסקים השחורים.

אבל לא רק אנחנו עוקבים. גם המשטרה עוקבת. הטבעת הולכת ונסגרת על הבחור ועל רחל. ואו, כשהכל כמעט נגמר, מגלה רחל שנינו רק מנצל אותה. היא מגלה שנינו זומם לעזבה ברגע שיגמור לנצל אותה. היא רוצה לברוח. אבל אין לה לאן. ברגע שהכל נראה אבוד מופיע שוב ארנון.

הסוף היה טוב: רחל חוזרת הביתה, ואיתה נסיון חיים. נוסף לנסיון היא מביאה איתה עוד משהו, את ארנון. אור, המסך מלבין. לרגע שכחתי שכל זה היה רק סרט, סרט שאני בימתי.

כאיש החוק, שעקב אחרי הגערה התמימה והמחזיר אותה לדרך הישר. דוד הראה משי-חק פנים יוצא מן הכלל: הוא איננו עושה אף תנועה מיותרת. כל שריר מבטא בדיוק מה שהוא צריך לומר.

אם תשאלו אותי פרטים על חייו של רם, לא אוכל לספר לכם. הבחור האתלטי הזה מסתובב כאן בשקט, יש לו חוש הומור וסבלנות של פרה. יותר אינני יודע עליו. לא ניסיתי גם לשאול אותו, כי פשוט אי אפשר. הוא נראה משחק באמת את עצמו, וקשה להבדיל מתי הוא מול מצלמה ומתי לא.

זו היא בעצם השלישייה החשובה. עליהם בנוי הסרט. הם הסתדרו מצוין בעבודה, ותודה לאל לא היו לנו את אותן מריבות האולפן שיש בתעשיות והיקות בחוף-לארץ.

***

ידד נשך שוטר

ברגע שהיה צוות שחקנים, ניגשנו ללעבודה. התחלתי ללמד אותם לשחק. כלנו יודעים לצחוק, לבכות ולעשות סרי-צופים. אבל ברגע שאבקש אתכם לעשות זאת לפני המצלמה, לא תצליחו. משחק קולנוע איננו תיאטרון; הוא דורש אימון ארוך. חמישים פעם צריך לעשות את אותה ה-תנועה, עד שלומדים לעשות אותה נכון. זה צריך להיכנס לדם. למדנו עד שזה נכנס לא רק לדם, אלא אפילו לעצמות. בסרט יש 700 תמונות, שהן עשר מערכות. 700 פעמים שמעו החברה את ה"קאטי" ("חתוך!"). ועשו תמונה אחרי תמונה. ה-תמונות שזולמו באולפן היו רק חלק קטן מהעבודה, את החלק הגדול עשינו בחוף. צילמנו בגליל המערבי, נהריה, עכו, כפר אתא, חיפה.

היו המון בעיות. אנשים שאינם שייכים לסרט היו נכנסים לתוך הקטע בו צילמנו, עושים פרצופים לתוך המצלמה ומקלקלים את הכל. היינו צריכים לפעמים להתחיל מ-ההתחלה, בגלל זה שוקנה אחת רצתה להיות בתמונה. רחל גם מקרים מצחיקים. אחת החברות של רחל פגשה אותה פעם באמצע הרחוב, לא ראתה שמצלמים ודיברה אתה. השארנו את התמונה בסרט, היא הייתה טובה.

בחיפה חסמנו את רחוב הרצל וצילמנו. שוטרים עזרו לנו ולא נתנו לאיש להכנס, חוץ מהשחקנים והסטטיסטים. היה שם ילד אחד שהיה צריך לבוא ולמכור לרחל עתון. אבל השוטרים לא האמינו לו שהוא משתתף בסרט וגירשו אותו. רחל התקדמה אל המצ-למה, אבל הילד איננו. התחלתי לצעוק ולק-רוא לו. אם הוא לא היה בא, היינו מוכרחים להתחיל מחדש. הילד שמע אותי, נשך את השוטר, ברח ממנו והגיע ברגע האחרון. הוא נשף והויע, והיה לו מראה משונה. הפרצוף הנעלב שלו, אחרי הריב עם השוטר, היה כל כך טבעי שזה יצא יותר מוצלח מהחזרות.

***

נזמרים כשדומרים ללכת

ה צילומים נגמרו. עכשיו לא נשאר הרבה; צריך רק לעשות הקלטת קול ומונטאז' ואת כבר לא עבודה גדולה. עכשיו

להופיע בסרט. הנערה הבלגדית נולדה ברוסיה, סטודיה משלה בנהריה. לדברי הבמאי, בהתחשב בחוסר נסיונה, היא אינה מתאפרת.

אנסה זה לא ביום. אנשי הצוות נראים כאן כשהם דוחפים את לט הקאפרייות, הממלאת תפקיד חשוב בסרט.